

ĐI CHỢ RẮN MIỀN TÂY

Mùa nước nổi, ở đầu nguồn sông Tiền, sông Hậu là thời điểm người dân thị xã Tân Châu và hai huyện An Phú, Phú Tân (An Giang) tất bật vào mùa đánh bắt cá linh, ếch, nhái và đặc biệt là rắn. Rắn được tập trung về chợ An Phú và Vĩnh Hội Đông chờ vào các quán nhậu, nhà hàng trong vùng hay được vận chuyển lên Sài Gòn, Đồng Nai, Bình Dương để chế biến thành món “đặc sản” hoặc “chui” vào những hũ rượu. Chợ rắn Vĩnh Hội Đông được mở từ sáng sớm để bán cho thương lái kịp mang rắn lên phố và những vị khách từ các huyện xung quanh mua về nấu cháo hay ngâm rượu tẩm bổ. Lăn trong các hàng cá hàng thịt, những chiếc lồng sắt tròn được đan dạng lưới có hàng trăm con rắn các loại nằm lúc nhúc chờ được định đoạt số phận. Những ông chủ rắn ra sức mời mọc, chèo kéo khách với đủ các loại rắn: Hồ hành, ri voi, ri cá, mai gầm...

Vì giá rắn cao nên nhiều người dân nhân mùa nước nổi cũng đi bắt để kiếm tiền. Anh Bùi Văn Ty, một nông dân vùng sông nước cười nói: “Thấy rắn dễ bắt mà bán được giá nên tôi cũng kiếm mỗi ngày vài ký lấy tiền mua sách cho mấy cháu học”. Rắn được các đầu nậu thu gom từ nhiều mối, chủ yếu từ các vùng sông Tiền, sông Hậu, thường mua với giá 20 - 30 ngàn/kg sau đó bán lại trên thị trường với giá 50 - 100 ngàn/kg. Đặc biệt, các loại rắn hổ mang, hổ chúa, mai gầm... thì giá cao hơn, như hổ mang 300 ngàn/kg, một cặp giá khoảng 1,2 triệu -

1,5 triệu đồng.

Hỏi thăm một chủ “vựa” rắn lớn nơi đây, ông vui vẻ tươi cười rồi nhanh nhẩu chỉ vào chiếc lồng lớn có đến cả trăm con: “Mua rắn về tẩm bổ anh ơi! Rắn mới bắt về, còn mập lắm. Anh cần ri voi hay ri cá? Thời lấy hổ hành đi nghe. Thịt nhậu mát trời luôn. Ri voi hai trăm bảy/kg, hổ hành trăm hai. Còn hổ đất thì mắc à, tới bốn năm trăm lận, tùy con lớn nhỏ”.

Thấy một hàng có chum chú rắn mai gầm khoang đen vàng rất “độc”, tôi ghé vô. Bà chủ đứng tuổi vốn vạ: “Anh muốn lấy huyết hay mỡ mật uống liền? Bỏ dữ lắm, uống vô là khỏe re, bệnh tật hết liền, hoặc đem nguyên con về ngâm rượu cũng được. Con mai gầm này lấy rẻ anh 2 triệu”. Đoán tôi là dân Sài Gòn xuống, mua rắn để ngâm rượu, bà ghé tai tôi rủ ri: “Chị có một con hổ chúa, bắt từ rừng ra, dài gần 2m, đem ngâm rượu thì tuyệt bổ, chú mà xem là ưng ngay. Là loại hiếm nên chị bán 5 triệu không bớt”...

Chị Nguyễn Thị Kiều - một chủ bán rắn - tiết lộ: “Muốn mua nhiều chừng hai ba chục ký cũng có. Nhưng chờ đi mỗi lần vài ba ký thôi nghen, trên 5kg là kiểm lâm bắt liền”. Ở xứ sở miền Tây nổi tiếng lắm sản vật thì dường như việc mua bán động vật hoang dã cũng có phần dễ dãi. Anh Lê Văn Hậu, một nông dân đang giao những con rắn ri cá, ri voi, thật thà: “Rắn ở đây nhiều lắm, không hết được đâu! Nhưng nếu cú đánh bắt, buôn bán vô tội vạ như thế này thì chẳng bao lâu những loài rắn sẽ biến mất”.

Bên cạnh nỗi lo tuyệt chủng loài rắn, mối nguy hiểm tính mạng cũng luôn rình rập những người hàng ngày săn bắt và mua bán rắn. Ông Lê, một người buôn rắn chừng 50 tuổi, bàn tay phải có ngón trở co quắp, cứng đờ, thịt sạm đen như bị cháy, kể: “Trong một lần bắt rắn, con mai gầm “phập” vô đây, mê man nằm ngày đêm tưởng chết rồi. May nhờ bệnh viện cứu được, chỉ có ngón trở bị hoại tử”.

Nhiều người nuôi nhốt rắn trong nhà, khu dân cư không cẩn thận, để rắn mò ra ngoài tấn công người. Chị Phan Thị Tính kể: “Hôm đó cả nhà đang ngồi xem tivi thì đứa con gái ở dưới bếp hét tên. Chồng tôi chạy xuống thấy một con rắn hổ mang dài gần 1,5m đang phình mang, phun phì phì chực mổ vào con bé. May mà chồng tôi nhanh trí dùng gậy đánh nó. Rắn đó chắc xổng ra từ nhà hàng xóm vì họ buôn bán rắn”.

T.D

Rắn đưa về chợ với đủ loại hổ mang, cặp nia, ráo móc...